

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 974 ²	Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου (Ἰω. 5,1-15) 26 Μαΐου 2013 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Παράλυτος καὶ παράλυτοι

«Ἐγειρε, ἄρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει» (Ἰω. 5,8)

Ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο; Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μᾶς διηγεῖται **ἕνα θαῦμα**: πῶς ὁ Κύριος θεράπευσε ἕνα παράλυτο ποῦ ἦταν 38 χρόνια ἄρρωστος. Τὸ θαῦμα εἶνε γνωστό. Δὲν χρειάζεται ἐρμηνεία.

Πολλοὶ ἀκοῦνε τὸ εὐαγγέλιο μὲ ἀδιαφορία. Τὰ γεγονότα ποῦ ἱστορεῖ δὲν τοὺς συγκινοῦν. Μερικοὶ μάλιστα λένε εἰρωνικά: Αὐτὰ συνέβαιναν «τῷ καιρῷ ἐκείνῳ».... Θεωροῦν, δηλαδή, ὅσα γράφει τὸ εὐαγγέλιο ὄχι μόνο **ἀπίστευτα** ἀλλὰ καὶ **ἄσχετα** μὲ τὴ σημερινὴ ζωὴ.

Ἄλλ', ἀγαπητοί μου, αὐτὰ ποῦ γράφει ὁ εὐαγγελιστὴς εἶνε καὶ γιὰ μᾶς ποῦ ζοῦμε σήμερα καὶ γιὰ ἴκτινους ποῦ θὰ ζήσουν μετὰ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἶνε ἐνδιαφέροντα καὶ ἐπίκαιρα. **Ὁ παράλυτος** ποῦ εἶνε σήμερα εἶνε ἡ φωτογραφία τῆς σημερινῆς κοινωνίας, **εἶνε ἡ φωτογραφία ὄλων μᾶς**. Θὰ μοῦ πῆτε:

–Δόξα τῷ Θεῷ ἀπὸ μᾶς κανεῖς δὲν εἶνε παράλυτος ἢ σὲ καροτσάκι. Ἄν ἀπευθυνόσουν **σὲ παραλύτους**, ἢ περὶπτωσι τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου θὰ ἦταν παρηγορητικὴ. Θὰ μπορούσες νὰ τοὺς πῆς: «Σὰς φέρνω χαιρετισμὸ ἀπὸ ἕνα συνάδελφό σας: καὶ μαζί μὲ τὸ χαιρετισμὸ σὰς συνιστῶ τὸ δικό του φάρμακο, ποῦ εἶνε ἡ ὑπομονή...». Τὸ θαῦμα αὐτὸ παρηγορεῖ τοὺς παραλύτους. Πῆγαινε λοιπὸν νὰ τὸ πῆς σ' αὐτούς. Σ' ἐμᾶς τί τὸ λές;...

Τὸ λέω, διότι κ' ἐμεῖς ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη αὐτῆς τῆς διδασκαλίας. Διότι **κ' ἐμεῖς εἴμαστε παράλυτοι**. Παράλυτοι ὄχι τόσο στὸ σῶμα ὅσο στὸ εὐγενέστερο μέρος τῆς ὑπάξεως, στὴν ψυχὴ. Καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ψυχικῆς μᾶς παραλύσεως παραλύει καὶ τὸ σῶμα. Αὐτὸς ὁ ἀεικίνητος σημερινὸς ἀνθρώπος, ἐνῶ ἐκτελεῖ ὅλες τὶς ὀρέξεις τῆς σαρκός, κατ' οὐσίαν εἶνε παράλυτος –ψυχικῶς καὶ σωματικῶς– γιὰ ὅ,τι μεγάλο καὶ ὑψηλό. Ὁλόκληρος ὁ ἀνθρώπος

πρέπει νὰ κινῆται πρὸς τὸ ἀγαθὸ, πρὸς τὴν ἐκτέλεσι τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁμως δὲν κινεῖται. Γι' αὐτὸ λέω ὅτι ὑπάρχουν παράλυτοι περισσότεροι ἀπὸ ὅσους φαντάζεστε. Θέλετε νὰ παρουσιάσω μερικοὺς;

* * *

● Τί εἶνε σήμερα; Κυριακὴ, δηλαδή ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸν Κύριο. Σήμερα πρώτη δουλειὰ καὶ ὕψιστο καθῆκον ἔχουμε, ὡς λογικὰ πλάσματα καὶ ὡς Χριστιανοί, μόλις ἀκούσουμε τὴν καμπάνα, νὰ τρέξουμε ὅλοι στὸ ναό, γιὰ νὰ ποῦμε ἕνα εὐχαριστῶ στὸ Θεό. Σὰς ἐρωτῶ: αὐτὸ τὸ κάνουν ὅλοι; Σὲ κάθε ἐνορία ὑπάρχουν ἀνθρώποι ὑγιέστατοι, ποῦ μποροῦν καὶ βαδίζουν χιλιόμετρα, καὶ ὁμως ἡ ἐκκλησία δὲν τοὺς εἶδε, δὲν τοὺς ξέρει. Εἶνε ἀγνωστὴ ἢ παρουσία τους στὸ ναὸ τὴν Κυριακὴ. Γιατί; Διότι εἶνε παράλυτοι. Ἔχουν πόδια γιὰ ἄλλες κινήσεις, δραστηριότητες καὶ ἐργασίες, ἀλλὰ **πόδια γιὰ τὴν ἐκκλησία δὲν ἔχουν**: παράλυτοι πνευματικῶς, ἔγιναν καὶ παράλυτοι σωματικῶς. Καὶ μόνο αὐτοί; εἶνε κι ἄλλοι.

● Ὑπάρχουν ἀνθρώποι ποῦ ἔχουν χρήματα, ἀνθρώποι ποῦ θὰ μπορούσαν πολλὰ νὰ κάνουν καὶ μεγάλη βοήθεια νὰ προσφέρουν. Μὰ τὸ χέρι τους εἶνε παράλυτο γιὰ τέτοια πράγματα. Δὲν τὸ βάζουν στὴν τσέπη, δὲν ἀνοίγουν τὸ πορτοφόλι οὔτε ξεκλειδώνουν τὸ χρηματοκιβώτιό τους νὰ δώσουν κάτι σ' ἕνα φτωχό. Χέρια ἔχουν μόνο γιὰ νὰ παίρνουν: νὰ παίρνουν ἀκόμη κι ἀπὸ ἑκεῖ ποῦ δὲν ἐπιτρέπεται, νὰ παίρνουν ἀκόμη καὶ προσφορὲς τοῦ διαβόλου. Ἄλλὰ **χέρια γιὰ νὰ δώσουν δὲν ἔχουν**. Ἡ φιλαργυρία παρέλυσε τὴν ψυχὴ τους, παρέλυσε ὁμως καὶ τὰ χέρια τους: καὶ δὲν δίνουν.

● Παράλυτοι λοιπὸν ὅσοι δὲν ἐκκλησιάζονται, παράλυτοι καὶ ὅσοι δὲν ἐλεοῦν. Ὑπάρχουν ὁμως κι ἄλλοι παράλυτοι. Κάποιοι ἔ-

χουν αὐτιά ἔτοιμα νὰ ἀκοῦνε ὦρες ὀλόκληρες τὰ τοῦ κόσμου, τοὺς ἤχους καὶ τὰ μηνύματα τῆς διαφθορᾶς· αὐτιά κολλημένα σὲ ραδιόφωνα, σὲ δίσκους, σὲ ἀκουστικά. Ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν αὐτιά γιὰ ν' ἀκούσουν ἕναν ὕμνο, ἕνα τροπᾶριο, ἕνα ἐκκλησιαστικὸ ᾄσμα. Ἔτσι, αὐτιά ἔχουν καὶ αὐτιά δὲν ἔχουν. Καὶ λέω ὅτι αὐτιά δὲν ἔχουν, ἀφοῦ δὲν θέλουν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ τὸ σκοπὸ ποῦ τὰ ὄρωσε ὁ Θεός – τῆ στιγμῆ ποῦ καὶ τὰ ἄψυχα δημιουργήματα πειθαρχοῦν καὶ ὑπακούουν στὸ πρόσταγμά του· καὶ τὰ δέντρα καὶ τὰ ζῶα καὶ οἱ πέτρες καὶ τὰ νερά καὶ οἱ πλανῆτες καὶ τὰ ἀστέρια, ὅλα ἀκοῦνε, μὲ τὸ δικό τους τρόπο, καὶ ἐκτελοῦν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μόνο ὁ ἄνθρωπος εἶνε **παράλυτος στὴν ἀκοή**. Ἀρμόζει νὰ πῆ κανεὶς γι' αὐτὸν τὴ λαϊκὴ παροιμία «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα».

● Δὲν θέλω ὅμως νὰ τελειώσω χωρὶς νὰ σᾶς δείξω καὶ ἕναν ἀκόμη παράλυτο. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν γλῶσσα φλύαρη. Ὅλη μέρα μιλοῦν. Λένε λένε λένε διάφορα, λίγες φορὲς ἀναγκαῖα καὶ τὶς περισσότερες φορὲς περιττά. Μέσα ὅμως στὶς χιλιάδες λέξεις ποὺ προφέρουν δὲν ἀκούγεται ἢ πιὸ μεγάλη καὶ σπουδαία λέξι· ἢ λέξι «Θεός». Εἶνε ἄγνωστη στὸ λεξιλόγιό τους. Ἀλλὰ λάθος κάνω. Προφέρουν τὴ λέξι «Θεός»· καὶ ὄχι μία ἀλλὰ πολλές φορὲς. Πότε ὅμως; Ὅταν τὸν βλαστημοῦν! Τότε ἔχουν γλῶσσα. Ὅταν πρέπη νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ δοξάσουν τὸ Θεὸ γιὰ τὶς εὐεργεσίες καὶ τὰ μεγαλεῖα του, **ἡ γλῶσσα τους μένει παράλυτη**.

Παράλυτοι πνευματικῶς. Παράλυτοι ὡς ἄτομα, παράλυτοι ὡς οἰκογένειες, παράλυτοι καὶ ὡς κοινωνία καὶ ἔθνη. Ἄν ὑπῆρχαν ζωντανοὶ ἄνθρωποι, θερμοὶ Χριστιανοί, πόσα δὲν θὰ γίνοντο! Πόσα κακὰ δὲν θὰ ἐπρολαμβάνοντο! Τώρα οἱ πνευματικῶς παράλυτοι βλέπουν τὸ κακὸ νὰ προχωρή, καὶ δὲν κινοῦν οὔτε τὸ μικρό τους δάχτυλο γιὰ νὰ τὸ ἀνακόψουν. Βλέπουν τὸ διάβολο καὶ τὰ ὄργανά του νὰ καΐνε καὶ νὰ διαλύουν, μὰ κανεὶς δὲν κινεῖται νὰ σβήση τὴν πυρκαϊά. Λὲς καὶ εἶνε ὄχι παράλυτοι ἀλλὰ **νεκροί**. Θέλετε παραδείγματα;

● Σὲ δημόσιο χῶρο ἀκούγεται μία φρικτὴ βλασφημία. Πολλοὶ τὴν ἀκοῦνε, κανεὶς ὅμως δὲν διαμαρτύρεται. Κανεὶς δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ πῆ· Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω, κύριε, νὰ βρίζης τὸ Θεό. Λὲς καὶ βλαστήμησε ἐκεῖνος σὲ νεκροταφεῖο, ἐμπρὸς σὲ νεκρὰ καὶ ἄφωνα πτώματα. **Κοινωνία παράλυτη**, ἀκοῦς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ βλασφημῆται καὶ ἀδιαφορεῖς!

● Ἄλλη περίπτωση. Βλέπεις νὰ ἐκδίδονται αἰσχρὰ ἔντυπα καὶ **τὰ παιδιὰ νὰ τὰ διαβάζουν**· ἀλλ' ἐσύ, παράλυτος, δὲν τ' ἀρπάξεις νὰ τὰ κάψης, ποῦ αὐτὰ θὰ σοῦ βάλουν φωτιά στὸ σπῆτι. Τί δείχνει αὐτό; Ὅτι εἴμεθα νεκροί· τὸ ὄνομα μόνο ἔχουμε ὅτι ζοῦμε (βλ. Ἄπ. 3,1).

* * *

Ἀγαπητοί μου! **Πολλοὶ παράλυτοι ὑπάρχουν**. Τεράστιες δυνάμεις, ποῦ μπορούσαν νὰ μεταβάλουν τὸν κόσμο σὲ παράδεισο, δὲν κινητοποιοῦνται, ἀλλὰ μένουν σὲ ἀδράνεια.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ κάνουμε μόνο τὴ θλιβερὴ διαπίστωση. Εἶνε ἀνάγκη νὰ βροῦμε καὶ τὸν **τρόπο θεραπείας** τοῦ κακοῦ. Πῶς δηλαδὴ τὸ χέρι θὰ κινήθῃ γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ; πῶς τὸ πόδι θὰ τρέξῃ στὸ δρόμο τῆς Ἐκκλησίας; πῶς αὐτιά καὶ μάτια θ' ἀνοίξουν στὰ θεῖα προστάγματα; πῶς ὁ ὅλος ἄνθρωπος θὰ γίνῃ ἕνα εὐκίνητο ὄργανο τῆς θείας βουλῆς μέσα στὴν κοινωνία; Μὲ λίγα λόγια· πῶς οἱ παράλυτοι θὰ ζωντανέψουμε; Ἡ κινητήριος δύναμις καὶ τὸ ζωογόνο ρεῦμα γιὰ τὸν παράλυτο τοῦ εὐαγγελίου ἦταν τὸ παντοδύναμο πρόσταγμα τοῦ Χριστοῦ. Συνεπῶς, χρειάζεται **ῥεῦμα θείας χάριτος**. Ἄν ἀγγίξουμε κ' ἐμεῖς τὸ ζωογόνο αὐτὸ ρεῦμα, ἂν ἔλθουμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ Χριστό, θὰ δοῦμε κ' ἐμεῖς τὸ θαῦμα.

Ναί. **Ὁ Χριστός**, ποῦ μὲ μιὰ προσταγὴ θεράπευσε τότε τὸν παράλυτο τῆς Βηθεσδά, αὐτὸς καὶ σήμερα μπορεῖ νὰ κἀνῃ τὸ θαῦμα σὲ ὅλους μας. Εἶνε ὁ ἴδιος. Δὲν ἔχασε οὔτε ἕνα ἠλεκτρόνιο ἀπὸ τὴ δυνάμει του τὴν ἄπειρη. Ὁ ἥλιος, ποῦ φωτίζει τὸν κόσμο καὶ φαίνεται ὅτι μένει ἴδιος ἐπὶ χιλιάδες χρόνια, κάτι χάνει κάθε μέρα. Εἶνε βέβαια ἀνεπαίσθητη αὐτὴ ἡ ἀπώλεια· θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα ποῦ θὰ σβήσῃ κι αὐτός, ὅπως σβήνει ἕνα καντήλι. Ἄλλ' ὁ ἥλιος Χριστὸς μένει *«χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας»* (Ἐβρ. 13,8). Ὑπεράνω τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἡλίου καὶ τῶν ἀστρῶν εἶνε ὁ Κύριος. Ὁ Κύριος ζῆ καὶ βασιλεῦει εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ μὲ ὄση εὐκολία εἶπε στὸν παράλυτο *«Ἐγείρε»*, σήκω ἐπάνω, *«καὶ περιπάτει»* (Ἰω. 5,8), μὲ τὴν ἴδια εὐκολία μπορεῖ νὰ κἀνῃ πάλι τὸ θαῦμα, **ν' ἀναστήσῃ τὸν καθένα μας**, τὶς οἰκογένειές μας, τὸ ἔθνος μας σὲ νέα ζωή.

Γι' αὐτὸ ἂς ἀκούσουμε τὴ φωνὴ τῶν ἀγγέλων· Πλησιάστε τὸν Κύριο, **πιστέψτε ἀκραδάντως σ' αὐτόν!** Καὶ τότε θ' ἀνατείλῃ ἐντός μας μιὰ νέα ζωή, ἡ ζωὴ ἢ αἰώνιος, πρὸς δόξαν Θεοῦ. Ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**